

Hồi 1

Về cuối đời nhà Tống, tại tỉnh Hồ Nam, huyện Trần Lưu có một viên ngoại họ Vương tên là Ý Khuyên, thê thiếp đến tám người, nhưng rất hiếm hoi, chỉ người thiếp thứ năm tên là Thảo Hồng sinh được một trai đặt tên là Vương Tiêu Thu, năm đó được tám tuổi Từ lúc mới sinh ra, Vương Tiêu Thu vẫn ốm o vàng vọt. Bao nhiêu thuốc hay thầy giỏi, Vương viên ngoại đều rước về chạy chữa cho Vương công tử, nhưng đâu vẫn hoàn đấy

Một bữa kia, Vương Tiêu Thu ra hoa viên vừa leo lên cái đu chưa kịp nhún nhảy bỗng ngã lặn xuống đất bất tỉnh. A hoàn theo hầu cả sợ kêu réo om sòm, Tiêu Thu không cựa quậy chỉ nằm thờ thoi thóp, a hoàn vội bồng công tử chạy vào nhà báo tin cho Vương viên ngoại Tin đến như sét đánh, Vương viên ngoại thất kinh một mặt cho người đi mời thầy thuốc, một mặt tìm cách cứu tỉnh. Thảo Hồng ôm công tử lặn khóc thảm thiết. Trong nhà nhốn nháo cả lên. Một lát gia nhân mời thầy thuốc đến xem bệnh tiếp Tiêu Thu Thầy lắc đầu, cho biết công tử đã quy tiên. Thế là tiếng khóc nổi lên âm ỹ, vì hiếm hoi chỉ được một mình công tử, Vương viên ngoại yêu quý mười phần.

Trước tình cảnh đó, viên ngoại cũng bút râu bút tóc than thở chẳng cùng cho là mình vô phúc. Viên ngoại sai người đi mua quan quách để mai táng cho Vương công tử và đi mời thầy chùa tới làm chay cầu cúng luôn ba ngày, tới ngày thứ ba sửa soạn chôn cất thì có một vị đạo nhân mặc áo màu xanh xin vào ra mắt viên ngoại Trong lúc đang buồn rầu, viên ngoại đã toan từ chối không tiếp vì thấy vị đạo nhân kia xăm xăm đi vào, cực chẳng đã viên ngoại vội ra vái chào, rồi cất tiếng hỏi:

- Được biết đạo trưởng giảng lâm nhưng vì trong nhà đang lúc bối rối, nên không kịp nghênh tiếp, chẳng hay đạo trưởng có điều chi dạy bảo

Đạo nhân chấp tay đáp lễ và nói:

- Mô Phật, bần tăng nhân vân du tới đây, nghe thấy quý trang có chuyện chẳng lành, nên muốn coi qua lệnh lang may ra có thể cứu được chăng?

Vừa lúc đó, gia nhân đang khiêng quan tài đi chôn, đạo nhân khoát tay bảo mang vào Viên ngoại lú rú theo sau Đạo nhân sai lật nắp quan tài ra xem. Vừa thấy mặt Vương công tử.

Đạo nhân thốt lên hai tiếng:

- Lạ thật, lạ thật.

Vương viên ngoại và Thảo Hồng đều xúm lại coi Lạ thay! Khác hẳn với lúc Vương công tử còn sống, lúc nào mặt cũng tái mét như không có một giọt máu nào, lúc này da mặt công tử hồng hào hai mắt nhắm nghiền như người say ngủ. Thảo Hồng thấy thế lặn vào ôm lấy con mà than khóc.

Đạo nhân vuốt râu nói:

- Còn cứu được! Còn cứu được!

Viên ngoại nghe nói thế vội chấp tay vái Đạo nhân, xin ra tay cứu mạng Công tử. Đạo nhân bế Công tử ra khỏi quan tài và nói với mọi người không được ồn ào huyên náo Đặt Vương công tử nằm ngửa trên giường, dùng bàn tay xoa trên ngực, lại sai người đun một bát dấm đen mang tới

Đạo nhân lấy trong mình ra một cái lọ con, dốc ra tay ba viên thuốc nhỏ, trên viên thuốc nhỏ có ba chữ vàng “Thiếu Dương đơn” thật tinh xảo, hòa tan trong bát dấm, đoạn mang ra xoa bóp khắp người. Tất cả mọi người đều hồi hộp theo dõi. Một lát sau, Vương công tử bỗng thở dài một cái, mở mắt bừng ra như người ngủ mê mới dậy, ngơ ngác nhìn mọi người rồi nói:

- Ô hay! Sao tôi lại ở đây

Mọi người đều vui mừng reo to lên. Viên ngoại chạy tới bế Công tử lên tai, nghẹn ngào nói không ra tiếng. Thảo Hồng cũng ôm lấy Công tử, nước mắt hầy còn chảy trên má, lại vừa cười vừa nói Vương nhi ra đây với mẹ. Đạo nhân giơ tay ra hiệu cho mọi người hãy im lặng rồi hỏi Công tử:

- Chẳng hay trước lúc ra hoa viên, Công tử có ăn phải vật chi lạ không? Hãy nói thật cho ta nghe!

Vương công tử chớp chớp đôi mắt ngập ngừng nói:

- Có! Lúc tiểu điệt ra hoa viên thấy ở dưới cái thông nước có một cây nấm trắng toát, cháu nhỏ chơi thấy ở trong thân cây chảy ra một chất nhựa trắng như sữa mùi thơm ngào ngạt. Tiểu điệt ném thử một chút thấy ngon ngọt vô cùng nên cầm cả thân cây cho vào miệng mút mạnh một cái, chẳng dè cả thân cây nắm chui tuột vào cổ họng. Khi tiểu điệt ra tới cái đu mới leo lên thì mắt hoa mày choáng, nhà cửa quay tít, tiểu điệt ngã lăn xuống đất không còn biết gì nữa

Đạo nhân nói:

- Lạ thật! Sao tại đây lại có loại nấm này. Đó là một thứ tinh hoa của nhân sâm tận ngoài Quan ngoại trong Trường Bạch sơn mà cũng rất hiếm. Nó tên gọi là Trùng Sâm, nó chỉ ra có 12 khắc, nếu không có duyên bao giờ được hưởng. Thứ sâm này có thể chữa được các bệnh lại thành trường sinh bất lão, giữ được nguyên khí và có thể luyện đến tột đỉnh công phu môn “Nhất Chỉ Dương Công tuyệt kỹ”.

- Công tử dẫn ta ra xem coi tại sao nơi đây lại có quý vật này

Tiểu Thu buông tay mẹ chạy trước ra hoa viên, Viên ngoại và Đạo nhân vội vàng đi theo

- Thưa Đạo trưởng! Con đã nhỡ cây nấm chỗ này. Tiểu Thu nói và chỉ xuống dưới thông nước ở góc hoa viên.

Viên ngoại kinh ngạc thốt lên:

- Chỗ này tôi vẫn đổ bã sâm mấy chục năm rồi!

Đạo nhân ngồi thụp xuống bóc một nắm đất dưới thông nước và lẩm bầm:

- Lạ thật! Lạ thật! Không ngờ những bã sâm đổ ra đây đã lâu ngày biến thành một chất đặc biệt và nảy sinh ra thứ Sâm quý không khác gì Sâm tại Trường Bạch sơn.

- Nguyên lai sâm này là loại Vi Khuẩn Sâm do những loại vi trùng cực kỳ vi tế tạo ra. Âu cũng là phước đức của Trang chủ nên mới xui cho cháu bé tình cờ gặp được.

Vương viên ngoại mừng rỡ ôm con vào lòng và mời Đạo nhân cùng trở về nhà vừa đi vừa kể:

- Thưa Đạo trưởng! Thật ra nhờ trời mà nhà chúng tôi đã mấy đời vì biết giá trị của Sâm là quý nên không ngại hàng năm hễ có dịp là cho người đi Quan ngoại mua những thứ Nhân Sâm Cát Lâm thật tốt để dùng.

Vào tới trong nhà, Vương viên ngoại nói tiếp:

- Kính thưa Đạo trưởng! Chẳng hay pháp danh Đạo trưởng là gì xin cho chúng tôi được biết?

Đạo nhân vuốt râu cười đáp:

- Tên thật của bản đạo là gì lâu ngày bản đạo cũng đã quên đi mất, có nhiều người thấy bản đạo nhàn du đây đó nên đặt cho đạo hiệu là Nhân Tản Đạo nhân, nhưng có người thấy bản đạo hay mặc áo xanh nên gọi là Thanh Hư Tản Nhân cũng được. Nay bản đạo có một việc muốn yêu cầu với Viên ngoại!

Vương viên ngoại vội nói:

- Đạo trưởng cần việc chi cứ dạy bảo! Ông Đạo trưởng cứu tử cho tiểu nhi thật lớn bằng trời bể.

Thanh Hư đạo nhân mỉm cười nói:

- Bản đạo là kẻ xuất gia đầu Phật, không cần tới kim ngân châu báu

Vương viên ngoại lại nói:

- Hay Đạo trưởng cần tu bỏ lại ngôi chùa nào chăng?

Thanh Hư đạo nhân cũng lắc đầu cả cười:

- Bản đạo là kẻ phiêu du nay đây mai đó, không ở đâu nhất định nên không xây dựng đền chùa làm gì. Duy lệnh lang cùng bản đạo chắc có duyên từ trước nên khiến bản đạo đến đây, gặp đúng lúc lệnh lang mắc nạn. Bản đạo chỉ yêu cầu viên ngoại cho bản đạo thu lệnh lang làm đồ đệ. Sau này sẽ xuất gia theo đạo

Viên ngoại nghe xong thì bối rối vô cùng, tự nghĩ mình hiếm hoi chỉ có Tiêu Thu là trai để nối dõi tông đường, nếu theo Đạo trưởng đi tu thì lấy ai là người

phụng thừa nhan khõi nên bãn khoản không biết phải trả lời làm sao Thanh Hư chân nhân hình như biết ý lại vuốt râu mỉm cười nói:

- Viên ngoại không cần lo ngại, bản đạo sẽ ở lại đây dạy dỗ lệnh lang tới tuổi trưởng thành. Mà có phải xuất gia là tới lúc trung niên kia, mà hiện nay Viên ngoại hãy còn cường tráng. Từ nay tới lúc đó lo chi không có người thừa kế.

Viên ngoại nghe xong xiết đỏi vui mừng không còn thắc mắc gì nữa, bèn chấp tay lạy đạo trưởng có lòng thương như thế thì phúc lớn cho họ Vương nhiều lắm. Nói xong, gọi Tiêu Thu ra bái sư phụ, lại sai gia nhân đem quan tài ra vườn sau thiêu hóa, một mặt sai người quét tước dọn dẹp căn phòng ở ngoài hoa viên để Thanh Hư chân nhân tĩnh dưỡng.

Chọn ngày cát nhật, Vương Tiêu Thu quần áo chỉnh tề theo Vương viên ngoại đến ra mắt Thanh Hư chân nhân để làm lễ nhập đạo Trong trai trang phòng đã thấy đèn nến sáng choang khói hương nghi ngút, trên bàn thờ có treo một bức chân dung vẽ một đạo nhân tóc bạc phơ, hàng râu năm chòm dài xuống gần tới rốn, mày thưa mắt sáng, thiên đình cao rộng, phảng phất như một vị thần tiên có đề mấy chữ “Toàn Chân tổ sư Hư chân nhân”.

Thanh Hư chân nhân ra đón Vương viên ngoại và dẫn Vương công tử vào làm lễ nhập môn. Sau vài câu đàm đạo, Vương viên ngoại cáo biệt Chân nhân để Vương công tử ở lại trai phòng bước ra ngoài Chân nhân gọi Tiêu Thu tới tĩnh tọa trước trai đàn rồi nói:

- Đồ đệ! Từ nay trở đi con là môn đồ của giáo phái Toàn Chân, dần dần thầy sẽ cho con biết nguồn gốc của giáo tông, để thầy đặt cho con pháp danh. Con vì chết sống lại ta đặt cho con là Trùng Dương. Ngoài ra, con còn có duyên ăn được trùng sâm nên đỡ được hàng hai ba chục năm tu luyện nên thầy cũng mừng cho con. Con may mắn ăn được trùng sâm đủ sức để luyện môn Nhất Dương chỉ công. Bây giờ ta chỉ hóa cho con cách vận khí Đan điền, thu hút âm dương nhị khí để biến thành Thiên Nhân hợp nhất.

Vương Trùng Dương chỉ biết vâng vâng dạ dạ tuân theo

Thanh Hư chân nhân bắt Vương Trùng Dương ngồi tham thiền nhập định.

Ngồi được một lát, Trùng Dương nghe tiếng chim kêu hót ở ngoài hoa viên thì tự nghĩ:

- Chà! Giờ này mà ở ngoài đó, ta sẽ bắt mấy tên gia nhân leo lên lấy tổ chim và nhốt mấy con chim này vào lòng thì hay biết bao

Vừa nghĩ tới đó bỗng thấy Thanh Hư chân nhân quày tay sang dùng ngón tay điểm vào huyệt sau gáy Vương Trùng Dương thấy người tê buốt như điện giật toàn thân, bủn rủn thì kêu lên một tiếng:

- Chao ôi!

Thanh Hư chân nhân nghiêm nghị nhìn Trùng Dương rồi nói:

- Con đã là người tu đạo sao lại còn nghĩ đến điều quấy, chim muông cầm thú cũng là do trời đất sinh ra, không được giam cầm hay sát hại

Trùng Dương giật mình kinh ngạc, không dè mình mới chỉ nghĩ như vậy mà sư phụ đã biết rồi, vội vàng chấp tay nói:

- Xin sư phụ tha tội, đệ tử không dám nghĩ quấy nữa

Thanh Hư chân nhân gật đầu đưa tay giải huyệt. Trùng Dương lại ngồi nghiêm chỉnh nhập định. Được gần một khắc, Trùng Dương ngửi thấy được mùi thơm ngào ngạt của thứ hoa Trương Quế bay tới thì trong lòng vui thích tự nghĩ:

- Chắc là hoa mới nở, nay ta ra hoa viên hái ít bông đem về cắm vào bình thì còn gì thích hơn.

Vừa nghĩ tới đó bỗng thấy người tê buốt như kim châm, Trùng Dương hoảng sợ mở mắt ra nhìn. Chân nhân lại nghiêm khắc nhìn Trùng Dương nói:

- Đồ đệ ngươi lại muốn đi hái hoa cắm vào bình phải không?

Trùng Dương càng kinh sợ trả lời:

- Tại sao sư phụ lại biết được?

Thanh Hư chân nhân lại nói:

- Từ nay những ý nghĩ thâm kín của ngươi ta có thể biết được. Những bông hoa đều là hưởng thụ khí thiêng của trời đất, tuy có nở rồi cũng có tàn, nhưng nếu ngươi hái đi thì hoa kia càng sớm tàn úa, trái với lẽ thiên nhiên của tạo hóa, mắc vào vòng nghiệp chướng sao thoát khỏi sa vào địa ngục. Kẻ tu hành không nên nghĩ điều quấy, con nên tĩnh tâm bỏ hết tà niệm thì mới có thể thành chánh quả.

Tuổi còn thơ ấu, Trùng Dương đâu có hiểu hết những lời lẽ cao siêu đó, nhưng những lúc vừa nghĩ tới điều quấy đều bị Thanh Hư chân nhân điểm vào yếu huyệt đau đớn quá chừng thì sợ hãi, cố gắng không dám nghĩ đến điều gì nữa

Tâm hồn phiêu phiêu, mơ mơ màng màng, phút chốc hoàng hôn đã ngã bóng.

Trùng Dương thấy trong người mệt mỏi, toan mở miệng nói thì Thanh Hư chân nhân như đã biết rồi, quay sang vỗ nhẹ vào vai Trùng Dương. Trùng Dương thiếp đi không biết gì nữa

Sáng sớm hôm sau, Trùng Dương vừa giật mình thức tỉnh, nhìn sang bên cạnh, thấy Chân nhân hai mắt nhắm nghiền ngồi tĩnh tọa, nửa mặt dường như có đám mây đen bao bọc lại có tiếng vo vo như bầy ong vỡ tổ. Vương Trùng Dương hết sức kinh ngạc, định thần nhìn kỹ thì ra đó là một đám muỗi đen kịt bay chung quanh Thanh Hư đạo nhân, lại thấy ở mũi đạo nhân thổi ra hai luồng khí trắng bay lượn chung quanh. Đàn muỗi hình như bị hai làn khói trắng bao bọc không bay được ra ngoài

Trùng Dương thảng thốt kêu to:

- Sư phụ! Sư phụ! Sao lạ quá vậy?

Thanh Hư đạo nhân bỗng thở dài, hai luồng khí trắng tắt ngấm. Tất cả đám muối đều sa xuống chân cạnh đạo nhân dày đến hai tấc. Thanh Hư đạo nhân mở chòng mắt ra chẳng nói chẳng rằng, đứng lên lấy một dây vải dùng phát trần quét hết đồng muối vào trong dây rồi mới quay lại nói với Trùng Dương:

- Đây là một tuyệt kỹ công phu của Toàn Chân phái. Không chỉ để sát hại giống muối này mà còn có thể hạ sát địch thủ được.

Trùng Dương lè lưỡi nói:

- Như vậy thì đệ tử có lẽ phải học tới trăm năm mới có thể thi thố được.

Thanh Hư đạo nhân nói:

- Trên đời người ít ai sống được trăm tuổi thì đâu phải học tới trăm năm. Muốn có bản lĩnh như ta đâu có phải khó, người cứ bình tâm tập luyện theo lời ta chỉ bảo thì sau này sẽ rõ.

Trùng Dương nghe theo lời thầy dạy an định tâm thân, tĩnh tâm luyện tập.

Thấm thoát đã được nửa năm, công phu vận khí Đan điền của Trùng Dương tiến bộ trông thấy. Thanh Hư đạo nhân mừng rỡ vô cùng, vì với một người căn bản tầm thường luyện tới mười năm chưa chắc đã theo kịp. Được một năm, Trùng Dương đang vận khí Đan điền, bỗng thấy như chân hỏa bốc lên khỏi cung nê hoàn chạy vòng ra sau lưng, chạy tới đâu biết đến đó thì cả kinh vội thừa lại cho sư phụ rõ.

Thanh Hư chân nhân kinh ngạc mừng rỡ vô cùng, không dè nhờ ăn được trùng sâm nên Vương Trùng Dương luyện tập quá ư tận tới vượt bậc, thật là thế gian hi hữu. Lại càng hết sức điểm hóa cho Trùng Dương.

Quang âm thấm thoát như vó ngựa qua cửa sổ, chẳng mấy chốc đã mười năm. Vương Trùng Dương nay đã thành một thanh niên cường tráng, tướng mạo đẹp đẽ khác hẳn thời thơ ấu. Một ngày kia, đạo nhân nói với Trùng Dương:

- Đến nay về nội lực của con đã khá cao siêu, nhưng về võ công của Toàn Chân giáo từ hai đời trước tổ sư ta có ghi chép lại để trên núi Trùng Sơn thuộc tỉnh Triết Giang huyện Phong Viên. Đề ta đi chép lại mang về đây cho con tập luyện.

Cũng đã mười năm rồi, ta cũng muốn đi vân du một chuyến nhân thể thăm bạn bè.

Ba năm nữa ta sẽ trở lại, con cứ theo phương pháp của ta mà tập luyện không được xao lãng.

Vương Trùng Dương lưu luyến chẳng muốn rời nên muốn xin theo sư phụ để vân du các nơi. Thanh Hư đạo nhân gật đi và nói:

- Công phu của con hãy chưa đến nơi tuyệt kỹ, con không thể bỏ lỡ một chút thì giờ. Con cứ yên tâm tập luyện, khi nào đến đúng thời giờ thì ta sẽ cho con đi

Vương viên ngoại nghe tin đạo nhân muốn rời trang trại đi vân du nơi khác, biết giữ không được nên thu xếp hành trang cùng lương khô đem dâng cho Thanh Hư đạo nhân. Lúc chia tay, Vương Trùng Dương xiết bao quyến luyến, ngập ngừng chẳng muốn rời tay, Thanh Hư đạo nhân mỉm cười khoát tay từ biệt hẹn ngày tái ngộ. Lúc đó Vương viên ngoại lại sinh thêm được hai trai tên là Vương Tiêu Minh và Vương Tiêu Lương, lại lấy thêm một người thiếp thứ chín họ Từ tên là Vân Thôi, dung nhan đẹp đẽ, viên ngoại yêu quý hết lòng đã được hai năm.

Một ngày kia có một người thanh niên tới nơi tự xưng là họ Từ tên Anh, bào đệ của Từ Vân Thôi từ quê nhà tới thăm ra mắt viên ngoại

Vương viên ngoại thấy Từ Anh là người nói năng lanh lẹ, lại biết chữ nghĩa, nhân dịp trong trại thiếu một người trông nom sổ sách, mà Từ Anh lại chưa lập gia đình nên lưu giữ Từ Anh để trông nom nhà cửa

Từ Anh vui vẻ nhận lời Mới làm được một tháng trời, khắp huyện Trần Lưu ai ai cũng biết và quen gọi là Từ nhị gia

Vương Trùng Dương thấy Từ Anh có vẻ giao quyết nên không lấy làm ưa lắm, nhưng vì không để ý đến việc đời nên cũng chẳng nói ra làm chi, hàng ngày ở trong trai phòng tĩnh tâm tu luyện.

Từ Anh tới Vương gia trại được sáu tháng thì Từ Vân Thôi báo tin cho Vương viên ngoại biết là nàng mang thai

Viên ngoại xiết bao vui mừng bèn cho gia nhân soạn một căn nhà ở ngoài hoa viên để cho Từ Vân Thôi tới an dưỡng, tránh sự huyên náo ồn ào

Căn phòng của Từ Vân Thôi chỉ cách trai phòng của Vương Trùng Dương chừng một lần tên bắn, ngăn cách bởi một bức tường cao và một vườn hoa nhỏ.

Một buổi tối kia Vương Trùng Dương đang tham thiền nhập định, bỗng nghe những tiếng thì thào như ở bên tại Vương Trùng Dương lắng tai nghe, từ ngày tập luyện môn tĩnh tọa của Toàn Chân giáo, tai mắt của Vương Trùng Dương thật là tinh tường, nếu chú ý thì có thể nghe được tiếng muỗi bay ở cách xa mười trượng, nên tiếng nói thì thào ở bên kia hoa viên đã lọt vào tai của Vương Trùng Dương.

Vương Trùng Dương không dẫn được tính tò mò vùng đứng lên đi ra ngoài hoa viên, đi đến bên bức tường ngăn cách căn phòng của Từ Vân Thôi thì Vương Trùng Dương nghe rõ thấy tiếng đàn ông nói nhỏ:

- Thôi muội thử nghĩ xem mưu kế của ta có hay không, nhiều lắm là ba tháng nữa lão quý họ Vương sẽ không còn ở trên thế gian này

Vương Trùng Dương giật mình kinh ngạc vì rõ đó là tiếng của Từ Anh. Muốn biết rõ sự thật Trùng Dương quyết qua phòng của Từ Vân Thôi xem cho tường hư thực.

Ngăn cách hoa viên bởi bức tường cao hơn năm thước, Vương Trùng Dương giơ tay nhảy lên bám vào tường để leo sang bên kia. Không dè vừa nhún mình nhảy lên, thân hình của Trùng Dương bỗng bay lên như một con chim hết sức nhẹ nhàng.

Vương Trùng Dương hết sức kinh ngạc, bèn buông mình rơi xuống đất, tuyệt nhiên không nghe một tiếng động. Lúc đó Trùng Dương mới biết khinh công mình đã thập phần tinh diệu.

Trùng Dương rón rén đi đến bên phòng của Từ Vân Thôi nhìn qua khe cửa sổ, thốt nhiên Vương Trùng Dương đỏ mặt.

Ở trong phòng, trên chiếc giường nệm ấm, tấm màn che nửa buông, nửa vấp.

Từ Vân Thôi đầu tóc bù rối, áo chẳng cài khuy để nửa thân mình lồ lộ, dưới ánh bạch lạp, nửa tỏ nửa mờ, nước da trắng muốt như trứng gà bóc, đôi nhũ hoa no tròn căng đầy nhựa sống theo hơi thở phập phồng nhô lên nhô xuống như hai hòn bông đảo, vớ khuôn mặt trái xoan, đôi mày lá liễu, dung mạo của Từ Vân Thôi đẹp như một bức tranh tố nữ. Còn người đàn ông kia chẳng ai xa lạ chính là Từ Anh đang ôm ấp nâng niu. Lại nghe Từ Anh nói:

- Nếu ta không hạ độc thủ giết chết lão quý già đó đi, chỉ đi lại lén lút với nhau như thế này thế nào cũng có ngày bị bại lộ. Gần nửa năm nay đã giữ sổ sách cũng đã bớt được một số tiền gần ba ngàn lạng, ta thừa dịp này mang nhau đi nơi khác kết làm vợ chồng còn hơn là Thôi muội cứ phải ôm ấp cái lão già khụ đó sao.

Từ Vân Thôi véo mạnh vào người Từ Anh rồi nói:

- Thôi thôi thiếp chẳng muốn nghe gì cả, chàng không thấy lão già đó chiều chuộng thiếp hết sức hay sao. Những nữ trang lão ta sắm cho thiếp còn hơn số bạc của chàng rất nhiều. Để thủng thủng rồi sao hãy tính!

Từ Anh lại nói khẽ:

- Này! Ta nói thật cho muội biết: ta có một số anh em kết nghĩa tụ họp ở Lão Qua Sơn trại Đàm trại chủ ngoại hiệu là Ngọc Diện Na Tra chuyên giết người cướp của, ta đã hẹn với chúng vào nửa đêm ngày rằm tới đây ta sẽ làm nội ứng cho chúng đến đây cướp phá trang trại, thế nào cũng chia được vài chục vạn lạng vàng. Lúc đó chúng ta sẽ cao chạy xa bay xây dựng hạnh phúc lâu dài chẳng thú hơn sao.

Từ Vân Thôi nghe qua cả kính, nét mặt biến sắc nói:

- Chàng lại có thể nhẫn tâm đến thế hay sao

Từ Anh lại nói:

- Thôi thôi việc đâu còn có đó để ta lo liệu, xuân tiêu một khắc ngàn vàng.

Lúc này ta cứ hưởng thụ đã.

Vừa nói Từ Anh vừa kéo chiếc màn xuống, thổi tắt ngọn bạch lập, chỉ có tiếng cười rúc rít của hai tên giang phu dâm phụ.

Vương Trùng Dương thấy tình hình như vậy vừa xấu hổ vừa tức giận ra khỏi hoa viên nhảy qua tường vào phòng ngồi suy nghĩ. Không biết là mình phải báo quan biết hay là thuật lại cho viên ngoại nghe, lòng phân vân không quyết, càng nghĩ càng giận gờ tay đập xuống bàn một cái, bỗng nghe đánh bốp một tiếng, cái bàn làm bằng gỗ Đào hoa đã in hằn năm vết ngón tay của Vương Trùng Dương sâu xuống như một đóa hoa mai

Vương Trùng Dương hết sức kinh ngạc, không ngờ nội công của mình cao siêu đến thế. Mười năm trời tập luyện, chẳng bao giờ chàng nghe sư phụ nói đến và cũng chẳng cho Vương Trùng Dương thử sức nên chàng cũng chẳng hiểu ra sao như người mơ ngủ. Muốn biết rõ hơn, Vương Trùng Dương bèn ra hoa viên để thử sức.

Thấy ngọn giả sơn cao bằng đầu người đặt ở giữa hoa viên, Vương Trùng Dương vận động nội công đá nhẹ một cái, chỉ nghe “bùng” một tiếng, hòn giả sơn tan ra làm nhiều mảnh, bụi bay mù mịt.

Trùng Dương mắt thấy những sự lạ ngoài sức tưởng tượng, còn đang ngẩn người ra mà suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng nói của đôi gian phu dâm phụ khiến cho Trùng Dương đột nhiên nổi giận, tự nghĩ sau cuộc mây mưa tên Từ Anh thế nào cũng trở về an nghỉ, chỉ bằng ta ở đây thưởng cho nó một quyền để diệt trừ quân tàn ác bất lương đó đi

Mới nghĩ đến đây Vương Trùng Dương đã thấy trong lòng hồi hộp lo sợ, vì bản chất chỉ là một kẻ thư sinh. Ngay từ hồi nhỏ đã được sư phụ dạy bảo không hề nghĩ đến sự giới sát, chỉ mới nghĩ như thế mà trong lòng đã ăn năn hối hận.

Nhưng Vương Trùng Dương lại tự nghĩ: “Nếu ta không giết quân súc sanh đó thì nó cũng nghĩ kế để hãm hại phụ thân ta, những tên lòng lang dạ sói đó không thể kể là người được”.

Nghĩ như thế Trùng Dương tăng thêm mười phần hăng hái bèn quyết định ra tay, nhún mình nhảy qua tường sang bên hoa viên đứng đợi

Quả nhiên một lúc sau, một bóng đen từ trong phòng Từ Vân Thôi đi ra

Trùng Dương định thần nhìn kỹ thì đúng là Từ Anh đang bước vội vã ra cửa hoa viên, không chậm trễ, Trùng Dương vội phóng mình đuổi theo. Quá sức

ngạc nhiên, Trùng Dương thấy thân thể nhẹ nhàng hình như chân không chấm đất.

Chỉ chớp mắt một cái đã tới sau lưng Từ Anh không một tiếng động. Trùng Dương giơ tay định đánh vào đầu Từ Anh, tay vừa đánh xuống chưa tới người Từ Anh thì đã thấy họ Từ ngã sấp xuống nằm im không động đậy.

Vương Trùng Dương hết sức kinh ngạc không hiểu vì sao, cúi xuống nhìn, dưới ánh trăng mờ, Từ Anh thất khiếu đều chảy máu đã trở thành cái xác không hồn. Vương Trùng Dương lấy làm kỳ quái tự nghĩ có lẽ đây là thần nhân trợ giúp giết kẻ bất lương.

Vương Trùng Dương không chút chậm trễ quay trở về trai phòng ngồi tĩnh tọa, nhưng tâm thần không được ổn định, phảng phất mơ màng đến những chuyện vừa qua càng thêm quái lạ.

Sáng hôm sau, người quét hoa viên tới gần chỗ giả sơn bỗng thấy thi thể của Từ Anh thì hoảng sợ kêu la âm ỉ, mọi người đổ xô cả lại chẳng hiểu tại sao.

Vương viên ngoại nghe tin như sét đánh ngang tai vội vã tới xem và cho người đi báo quan cho người đến khám nghiệm. Trong nhà cửa ngõ vẫn đóng kín, không hề mất mát vật gì, toàn thân của Từ Anh lại không có một vết thương tích thì mọi người đều cho là Từ Anh nửa đêm ra hoa viên bị trúng gió độc mà chết.

Sau khi khám nghiệm, lệnh quan cho lệnh chôn cất. Thường ngày Từ Anh khéo léo che đậy, kính trên nhường dưới khiến cho ai ai cũng thương tiếc một người hiền lành mà trời đoán mệnh.

Vương viên ngoại cho gia nhân mua quan quách mai táng rất trọng thể. Như thế mọi người ai ai cũng đinh ninh là Từ Anh bị gió độc mà chết, chỉ có Trùng Dương là biết rõ chuyện ám muội nhưng cũng không dè là Toàn Chân công phu lợi hại, giết người không vết tích và chỉ có Từ Vân Thôi là đau đớn âm thầm và nghi ngờ cái chết của Từ Anh là do một tay bí mật nào ám hại.

Qua ngày sau đúng vào đêm rằm, đã quá nửa đêm, Vương Trùng Dương đang ngồi tĩnh tọa tại trai phòng, bỗng nghe một tiếng kêu thảm thiết từ đằng sau hoa viên đưa lại rõ ràng là tiếng của người canh gác trang trại họ Vương đã giúp việc cho Vương viên ngoại hơn hai mươi năm rồi.

Vương Trùng Dương cả kinh, khoác vội chiếc áo lên người ra khỏi trai phòng, bỗng lại nghe thấy tiếng kêu:

- Cướp! Cướp!

Tiếp theo tiếng cười ha hả, một đám người hơn hai mươi người bịt mặt, tay cầm gươm đao sáng ngời xuất hiện trên mặt tường nhảy xuống như một đàn chim, chạy thẳng tới phòng của Vương viên ngoại nghỉ.

Bọn chúng có vẻ đã thành thạo đường đi nước bước ở trong trại nên khi tới nơi, chúng chia ra: bốn tên trấn giữ cửa trước, bốn tên giữ cửa sau, còn lại sáu bảy tên chạy tới phòng ngủ của lũ gia nhân quát lớn:

- Chúng bây không được náo động, nếu tên nào kêu la một tiếng ta sẽ cho một đao đứt làm hai đoạn. Lão gia đến đây chỉ cướp tiền bạc.

Những tên gia nhân khiếp sợ không ai dám cựa cựa Bồng ở cửa trước một cái rằm, cửa đã mở toang, liên tiếp chín tên chạy ùa vào Người đi đầu cao lớn mặt mũi trắng trẻo tức là Lão Qua sơn trại chủ Ngọc Diện Na Tra Đàm Thiên Chân, trên tay cầm một đôi phủ sáng quắc. Theo sau là hai tên phó trại chủ, một tên mặt đen, vừa mập vừa lùn tay cầm đôi búa lớn tên là Soái Lý Đạt Âu Hải, còn người thứ hai là Thiết Diện Kim Cương Trịnh Hùng cũng sử dụng cây thiết côn, mặt đỏ như quả táo chín đi theo sau, còn lại tất cả đều bịt mặt.

Giang hồ hắc đạo đã có qui luật, những người trại chủ đều vào cửa trước không đột nhập cửa sau và không bao giờ bịt mặt. Ba người đi thẳng vào trang trại, Ngọc Diện Na Tra Đàm Thiên Chân lớn tiếng quát to:

- Vương Ý Khuyên ở đâu mau mau ra đây cho ta gặp mặt.

Vương Trùng Dương vừa ở trại phòng bước ra, thấy xa xa gươm đao sáng quắc bèn rảo bước tới nơi Mới đi được bỗng một tên cướp nhảy ra vung đao lên chặn lại quát to:

- Tiểu tử! Định đi đâu Hãy quay lại kéo mất mạng.

Vừa nói chưa dứt lời bỗng thấy Vương Trùng Dương hiện ra trước mặt không một tiếng động. Vương Trùng Dương chỉ tay vào mặt Ngọc Diện Na Tra nói:

- Bọn cường khấu biết điều hãy ra khỏi nơi đây!

Vương Trùng Dương chẳng nói chẳng rằng, giơ tay định đánh ra một quyền, tay quyền chưa tới nơi, tên cướp đã buông đao té ngựa chết không kịp lạy Vương Trùng Dương nhắm thẳng bọn cướp chạy tới Đứng ở xa, Ngọc Diện Na Tra thấy một bóng đen thoăn thoắt chạy lại thì quát lũ bộ hạ:

- Tên nào canh gác ở dưới đó sao lại cho người chạy rả

Ngọc Diện Na Tra thấy Trùng Dương là một thiếu niên thư sinh, tay không chạy tới nói như vậy vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, vung đôi phủ lên quay lại hỏi những tên bộ hạ:

- Tên thư sinh này đối với gia đình họ Vương như thế nào

Một tên lâu la thưa:

- Tiểu tử này chính là con của Vương viên ngoại đó.

Ngọc Diện Na Tra cả mừng nói:

- Nếu thế thì càng hay! Bọn bây bắt trói lại cho ta

Nguyên bọn cướp ở Lão Qua sơn trại cũng biết huyện Trần Lưu là một huyện lớn quân sĩ rất đông, nếu công khai đến cướp thì sẽ gặp sự cản trở của quân binh, được Từ Anh ước nguyện làm nội ứng nên bọn cướp âm thầm xâm nhập vào trong huyện.

Khi tới nơi nghe tin Từ Anh trúng gió chết rồi, đã xuất quân không lẽ quay về, cực chẳng đã bọn cướp phải công khai cướp trang trại, ý chỉ muốn cướp ít tài vật rồi sẽ rút lui

Nay thấy Vương Trùng Dương là con viên ngoại là một gã thư sinh thiếu niên, định bắt lấy đem về sơn trại cho chuộc lấy mười vạn lạng bạc cũng đủ lắm, nên hô quân bắt trói

Hai tên thủ hạ nghe lệnh hăm hở vác dao chạy rạ Vương Trùng Dương giao tay ra ngăn lại, chỉ nghe hai tiếng “bình, bình”, hai tên lâu la không kịp kêu lên một tiếng, hai thân hình như hai trái cầu tung bắn ra xa mấy thước, hộc máu chết tươi Ngọc Diện Na Tra giật mình kinh ngạc, không ngờ một tên thư sinh mà võ nghệ lại cao cường như thế liền quát lên:

- Súc sinh không được làm dữ!

Nói xong vung đôi phủ nhằm Vương Trùng Dương chém tới Vương Trùng Dương mười năm chỉ ngồi tĩnh tọa luyện tập nội, ngoại công phu của Toàn Chân phái, chưa hề luyện đến võ công cũng như chưa từng giao đấu cùng ai bao giờ, nay thấy đôi phủ của Ngọc Diện Na Tra loang loáng chém tới thì giật mình cả sợ, quay lưng định bỏ chạy

Nhưng không kịp, đôi phủ đánh trúng vào lưng chỉ thấy “soạt” một tiếng, cả một mảnh áo sau lưng rách toan. Đôi phủ trúng vào lưng Trùng Dương bật ngược trở lại

Kinh ngạc hết sức, Ngọc Diện Na Tra lại vung đôi phủ lên thành thế “Lục Bích Hoa Sơn” nhằm mặt Vương Trùng Dương bổ tới

Vương Trùng Dương lúng túng không biết chống đỡ cách nào thì đôi phủ đã trúng mặt. Mọi người đều rùng mình kinh hãi, vì đôi phủ đó trúng vào đá cũng phải tan, sức mạnh kể cũng có ngàn cân lạng.

Nhưng lạ thay, đôi phủ lại cũng bị bật văng trở lại như bị một sức mạnh vô hình cản trở, chính Vương Trùng Dương cũng không biết vì có gì. Ngọc Diện Na Tra tức giận quát to lên một tiếng, vung búa chém luôn bảy tám nhát vào người Vương Trùng Dương, nhát nào cũng trúng người, nhưng chỉ thấy quần áo Vương Trùng Dương tan nát như bướm bướm mà người vẫn chẳng hề hấn gì. Hai tay của Ngọc Diện Na Tra tê buốt.

Đàm Thiên Chân cả sợ tự nghĩ:

- Lạ thật! Tên thư sinh này mới giao tay đã làm chết người, nội ngoại công phu quá ư lợi hại Ta chém trúng nó mười mấy búa, người thường đã bị nát như

tương vậy mà nó vẫn không hề hấn gì, cũng không thấy nó chống đỡ. Thật là kỳ lạ.

Trên bước giang hồ, Đàm Thiên Chân chưa hề thấy một sự việc lạ lùng như thế, vừa tức vừa sợ, quay lại gọi hai tên phó trại chủ:

- Âu nhị đệ, Trình tam đệ! Hãy tới cả đây, thử xem ta thử tấn công một lượt xem sao

Soái Lý Đạt Âu Hải, Thiết Diện Kim Cương Trình Hùng, một người múa đôi búa, một người vung thiết côn cùng nhắm Vương Trùng Dương đánh tới

Vương Trùng Dương thấy cả ba người cùng xông tới liền quay mình bỏ chạy

Đàm Thiên Chân quát lớn:

- Tiểu tử! Mi định chạy đi đâu

Vừa quát, Đàm Thiên Chân vừa vung búa đuổi theo Chỉ thoảng một cái, Vương Trùng Dương đã chạy cách xa tới ba bốn chục bộ, bỗng có hai tên cướp trong bóng tối vung búa ra chặn đường.

Không kịp suy nghĩ, Vương Trùng Dương giơ tay lên đánh một cái, chỉ nghe thấy tiếng “bốp” một cái, hai tên lâu la bắn tung ra xa đến bảy tám thước, đầu óc vỡ tan, trông thật ghê sợ.

Vương công tử mắt thấy hai tên lâu la bị mình đánh có một quyền mà chết một cách thảm khốc như thế thì như người chột tỉnh nghĩ:

- Chắc đây là công phu của Toàn Chân phái, hay ta thử đối đầu bọn chúng xem sao

Nghĩ đến đây, Vương Trùng Dương không chạy nữa dừng chân đứng đợi bọn cướp.

Ngọc Diện Na Tra vừa đuổi tới nơi quát to lên một tiếng dùng thế “Thiên Vương Thác Thập” nhằm đầu Vương Trùng Dương bổ xuống.

Vương Trùng Dương không đỡ, nhắm Ngọc Diện Na Tra đánh ra một quyền, một luồng gió mạnh bay ra, Ngọc Diện Na Tra thất kinh vội ngã người ra sau lăn sát xuống đất tránh, nhưng vẫn bị luồng gió nóng như lửa tạt vào hai vai và lưng rát như bị phỏng.

Không còn hồn vía, Ngọc Diện Na Tra dùng phép “Cá Chép Vượt Đãng” quật chân xuống đất tung mình đứng dậy

Soái Lý Đạt Âu Hải không biết lợi hại vung đôi búa nhắm thẳng Vương Trùng Dương đánh tới

Vương Trùng Dương lập tức vung tay nhắm vai Âu Hải tống ra một quyền, Âu Hải vội nghiêng mình định tránh nhưng không kịp, chỉ nghe thấy “bốp” một tiếng, cả một miếng thịt lớn ở bả vai bay rớt ra ngoài công trang, xương trơ ra gãy vụn.

Âu Hải chỉ kêu lên một tiếng, ngã xuống đất giãy đành đạch như con cá lóc bị đập đầu nằm im không cựa quậy

Thiết Diện Kim Cương cả sợ, nhảy vội sang bên trái Vương Trùng Dương dùng thanh côn sắt thành thế “Ô Long Chiêm Địa” tận lực bình sanh quất mạnh côn sắt vào hai chân Vương Trùng Dương.

Trình Hùng định ninh với thế võ này, Trùng Dương không thể nào tránh khỏi

Không ngờ, Trùng Dương hơi cúi xuống, một tay đỡ ngọn thiết côn, cây con sắt đánh trúng tay Vương Trùng Dương bật trở lại, cong veo như chiếc cung, tay kia Trùng Dương nhắm thẳng mặt của Thiết Diện Kim Cương đánh ra một chưởng, chỉ nghe bốp một tiếng, mặt Thiết Diện Kim Cương vỡ làm mấy mảnh, óc phọt ra tung tóe ngã ngửa ra sau Vương Trùng Dương đá bồi thêm một cái nữa, xác Trình Hùng bật văng ra xa như một quả cầu

Khi ấy, Ngọc Diện Na Tra móc trong bọc ra ba cái Trúc Diệp Phiêu nhắm thẳng Vương Trùng Dương phóng tới

Tài nghệ phóng phi tiêu của Đàm trại chủ thật là kỳ tuyệt, một ngọn nhắm vào mặt, một ngọn nhắm vào ngực, một ngọn vào bụng phóng tới như ba lần điện xẹt, ba ngọn phiêu ném trúng Trùng Dương nhưng đều rơi xuống đất.

Bọn lâu la bên ngoài nhất tề reo lên một tiếng, kẻ gươm người giáo ào vô một lượt nhắm Vương Trùng Dương chém tới tấp.

Vương công tử chẳng chút sợ hãi, tay trái đánh ra một quyền, tay phải phóng ra một chưởng, đũa thì vỡ đầu, đũa thì gãy tay nằm đôn thành đồng la liệt khắp nơi

Ngọc Diện Na Tra lại rút luôn sáu ngọn Trúc Diệp Phiêu nhắm người Vương Trùng Dương phóng tới Những ngọn phiêu phóng tới người Vương Trùng Dương đều lả tả rơi xuống đất như những chiếc lá rụng.

Lúc đó quân tuần canh đi ngang qua, biết trong nhà Vương viên ngoại có cướp, đốt đuốc sáng chung kéo vào tiếp ứng.

Ngọc Diện Na Tra Đàm Thiên Chân thấy tình hình như vậy biết việc không xong bèn hô bọn lâu la tìm đường tháo chạy Ngọc Diện Na Tra cúi xuống ôm xúc Soái Lý Đạt lên vai chạy ra khỏi trang trại

Bọn lâu la những kẻ còn sống hay bị thương nhẹ lũ lượt chạy theo Quân tuần phòng vào đến trang trại thì bọn cướp đã tháo chạy tất cả, để lại trên mặt đất một số tử thi nằm la liệt.

Vương Trùng Dương không ngờ mình tay không đánh đuổi được bọn cướp thì lấy làm vui thích cười lên một tiếng.

Mọi người kinh ngạc vô cùng; không ngờ một người văn nhân nhược chất, tướng mạo thư sinh như Vương công tử tay không một lúc đánh chết hơn mười tên cướp.

Những tử thi còn nằm la liệt trên mặt đất mà mọi người vẫn còn bán tín bán nghi

Nhưng những tên gia nhân trông thấy rõ ràng kể lại cho mọi người nghe Lúc đó ai cũng khiếp sợ lắc đầu le lưỡi và thán phục Vương Trùng Dương vô cùng.

Vương viên ngoại nghe thấy bọn cướp đã đi khỏi và quân lính tuần phòng đã tới mới dám mở cửa bước ra

Mọi người cười nói ồn ào thuật lại chiến công của Vương công tử cho viên ngoại nghe Bọn gia nhân và quân lính thu dọn những tử thi và khí giới của bọn cướp vạt ngổn ngang trên mặt đất.

Người thiếp thứ chín của Vương viên ngoại lúc đó mới nghi quyết là Vương Trùng Dương biết rõ việc mình và Từ Anh tư thông và cái chết của Từ Anh là do Vương công tử hạ sát.

Càng nghĩ càng xấu hổ và sợ hãi nên dùng giải lụa đào treo cổ lên sà nhà tự tử.

Uông thay cho một kiếp hồng nhan và cũng đáng đời cho một con dâm phụ!

Ngày hôm sau, huyện quan cho mời Vương công tử lên để lấy khẩu cung và còn làm tờ bẩm lên Thượng Ty đầu đuôi tự sự.

Huyện quan còn hết lời khen ngợi bản lĩnh cao cường của Vương công tử.

Vương Trùng Dương từ ngày tay không đánh chết bọn cướp tiếng tăm vang dội khắp huyện Trần Lưu và các nơi phụ cận.

Các giới võ lâm và các thanh niên yêu chuộng võ nghệ tới tập đến nơi xin vào yết kiến. Vương Trùng Dương tính thích yên tĩnh, không quen giao thiệp nên dặn gia nhân từ chối, nói rằng Vương công tử về quê ngoại vắng mặt không tiếp một ai

Đến lúc đó Vương Trùng Dương mới biết sự lợi hại của môn phái Toàn Chân.

Hơn mười năm tĩnh tọa, luyện tập nội ngoại công phu khiến cho da thịt vừa mềm vừa cứng, có thể chống lại với gươm đao sắc bén, chỉ dùng sức gió mà đánh chết được người, đá tan được hòn giả sơn.

Thật ra, Trùng Dương cũng không biết rằng vì tình cờ ăn được Trùng Sâm, chết đi ba ngày rồi lại sống lại, làm cho trọc khí trong người đã bài tiết ra ngoài, hỗn hợp được Thiên Nhân lưỡng khí hợp nhất. Bởi vậy chỉ luyện tập chút ít công phu mà kết quả gia tăng gấp bội

Một tháng sau, vào một buổi trăng thanh gió mát, Vương Trùng Dương ra hoa viên dạo xem phong cảnh.

Ánh trăng vàng vặc xuyên qua kẽ lá in xuống đất như những đám sao sa

Một cơn gió thoảng qua đưa mùi thơm ngào ngạt của muôn hoa mới nở khiến cho trong người nhẹ nhàng thơi thới, bỗng Vương Trùng Dương giật mình vì thoáng thấy một bóng đen xuất hiện cách chừng năm thước không một tiếng động nào

Trùng Dương cả sợ, định thần nhìn kỹ thì ra là Thanh Hư chân nhân không biết từ đâu mới đến.

Vương Trùng Dương cả mừng, tiến đến trước mặt vòng hai tay làm lễ rồi nói:

- Không biết sư phụ giáng lâm nên đệ tử không ra nghênh tiếp.

Thanh Hư chân nhân cười nhạt một cái lạnh lùng rồi nói:

- Người hãy theo ta vào trai phòng, ta có chuyện cần nói

Thấy nét mặt sư phụ không vui, Vương Trùng Dương trong lòng lo sợ không biết có chuyện gì, ríu ríu theo sau theo Thanh Hư chân nhân trở lại trai phòng.

Vào đến nơi, Thanh Hư chân nhân ngồi trên cái đôn, nghiêm sắc mặt hỏi Vương Trùng Dương:

- Ta nghe đồn cách đây một tháng con đã đánh chết mười bốn tên cướp, việc đó có hay không?

Vương Trùng Dương liền đáp:

- Thừa sư phụ đúng thế! Con không hiểu sao hôm đó con lại hùng dũng đến như thế. Con đã đả thương ba tên trại chủ và mười bốn tên cướp.

Thanh Hư chân nhân biến sắc quát lớn:

- Tiểu tử! Thật là uổng công ta dạy bảo. Có phải ta truyền dạy công phu Toàn Chân cho người tàn hại sinh linh đâu. Bởi thế cho nên ta không bao giờ nói cho mi biết là mi có bản lãnh là muốn tránh những cuộc đấu tranh sát phạt xưa nay của những phái trong võ lâm tiêu diệt lẫn nhau là để tranh giành ngôi vị, tự ái hảo huyền.

- Như mi mới có một chút công phu luyện tập mà một lúc đánh chết mười bốn người, nếu người có thêm một chút công phu nữa thì khi tức giận mi có thể hạ sát tới một trăm bốn mươi người có phải chăng?

Từ ngày theo thầy học đạo, Vương Trùng Dương chưa bao giờ thấy sư phụ tức giận như vậy nên cả sợ vội vàng quỳ xuống đất tạ tội và thưa rằng:

- Kính thưa sư phụ! Vì sự việc xảy ra bất ngờ, đệ tử chỉ muốn tự vệ không dè lỡ tay đánh chết người xin sư phụ tha cho, từ nay đệ tử không dám tái phạm!

Thanh Hư chân nhân lại nói:

- Công phu của người hiện nay so với các phái võ lâm còn kém xa, nếu hôm trước đây gặp một tay cao thủ, thì người không chết cũng trở thành tàn phế. Theo người hãy lập tức đi theo ta

Vương Trùng Dương cả sợ hỏi:

- Sư phụ đưa đệ tử đi đâu? Phụ thân đệ tử tuổi nay cũng đã cao như ngọn đèn treo trước gió, đệ tử ra đi không được phụng dưỡng e trái đạo làm con.

Thanh Hư chân nhân mắng rằng:

- Xưa kia Đức Phật Tổ còn bỏ vợ, lia con xa mùi tục lụy mới tu hành đắc đạo. Cõi hồng trần này đây bất quá cũng chỉ mấy chục năm trời, ngươi hãy theo ta tinh tâm tu luyện để có thể trở thành trường sinh bất lão. Mười năm trời đằng đẳng ta khổ công điếm hóa cho ngươi là muốn ngươi trở thành giáo chủ của Toàn Chân phái. Sau này ngươi sẽ thành thiên hạ đệ nhất võ lâm, giúp đỡ nhân dân thoát khỏi sự bất công áp bức mới không hổ thẹn là một đấng trượng phu đầu đội trời chân đạp đất.

Vương Trùng Dương thốt nhiên tỉnh ngộ, cúi đầu bái tạ xin đi. Để tránh những phút biệt ly sầu thảm, Vương Trùng Dương viết lại mấy lời từ giã song thân, đại ý nói là:

- Theo thầy học đạo, khi nào thành tài sẽ trở về. Xin đừng quá thương tiếc mà hao tổn mình vàng.

Giữa lúc đêm khuya, hai thầy trò rời bỏ trang trại như hai chiếc bóng, tung mình qua bức tường cao dùng thuật khinh công lao mình vun vút đi như bay như biển, chân như không chạm đất nhắm thẳng Triết Giang đi tới.

Hai thầy trò Vương Trùng Dương ngày đêm dong ruổi không biết đã đi được bao nhiêu đường bộ.

Một đêm kia, lợi dụng đêm khuya thanh vắng, khí trời mát mẻ, hai thầy trò Vương Trùng Dương trở tuyệt kỹ công phu dùng thuật “Ngự phong” lao mình đi như tên bắn. Trời sắp bình minh, ở phía Đông mặt trời sắp mọc, chiếu lên không trung một màu đỏ lợt như quét tan màn đêm đang bao phủ khắp mọi nơi. Đàn chim ríu rít gọi đàn hòa lẫn với tiếng lá cây xào xạc thành một bản đàn tuyệt diệu.

Hai thầy trò Vương Trùng Dương vừa đi tới một chân núi cao ngất thì trời sáng rõ. Vương Trùng Dương cất tiếng hỏi:

- Thưa sư phụ! Đây là quả núi nào vậy?

Thanh Hư chân nhân trả lời:

- Đây là Trung Ngọc Tung Sơn!

Vương Trùng Dương lại hỏi:

- Thưa sư phụ! Có phải ngày xưa Đức Đạt Ma Tổ Sư đã kiến thiết ngôi chùa Thiếu Lâm tự ở trên ngọn núi Tung Sơn này để đào tạo môn đồ phái Toàn Chân hiện nay phải không?

Thanh Hư chân nhân mỉm cười nói:

- Đồ đệ đọc ở sách nào vậy Đạt Ma Tổ Sư là người ở Nam Triều Lương Võ đến Trung Quốc vào đời Ngụy Thái Hòa niên giám, tới đây kiến thiết xây dựng Thiếu Lâm tự và tổ chức thành phái Thiếu Lâm, đối với phái Toàn Chân không có liên quan gì cả. Nguồn gốc của phái Toàn Chân là do Côn Luân phân ra, đến đời nhà Đường Trình Quan niên giám, vị Tổ sư Lý Đạo Tử thành lập Toàn Chân phái Đệ tới ngọn núi Tung Sơn, đệ tử sẽ rõ.

Vương Trùng Dương không dám hỏi nữa, theo sư phụ dùng thuật đề khí tung mình như con chim lao thẳng lên ngọn núi Vì đã được huấn luyện môn “Tọa công” của phái Toàn Chân nên toàn thân nhẹ nhàng, hai chân Vương Trùng Dương chỉ lướt trên mặt cỏ, tuyệt nhiên không phát ra một tiếng động.

Lên được tới ngọn núi và tới Thái Thất Sơn Hạ là nơi thâm sâu của ngọn Tung Sơn. Khí núi tỏa mù mịt, mây trắng bay lơ lửng trên ngọn núi như sát với chân trời Cây cối rậm rạp um tùm, trùng trùng điệp điệp.

Từ thuở ấu thơ, Vương Trùng Dương vẫn ở nơi đô thị, đến nay mới thấy được cảnh hùng vĩ của núi rừng thì trong lòng rất vui thích, định nhõn nhìn khắp tứ phía không thấy có một căn nhà nào

Vương Trùng Dương tự nghĩ:

- Không biết hai thầy trò sẽ ở vào đâu

Thanh Hư chân nhân vẫn cứ thoăn thoắt bước đi sâu mãi vào trong rừng.

Khi tới một khu rừng toàn cây Tùng Bách lâu đời, thân cây to lớn hai người ôm không xuể, cao ngất đến hơn trăm thước, cành lá rậm rạp um tùm che kín không lọt qua một chút ánh sáng nào

Hàng trăm con chim đang đậu trên cây thấy người sợ hãi vỗ cánh bay rào rào, tiếng chim kêu ríu rít. Xa xa tiếng vượn hú từng hồi vắng lại như phá tan cảnh tịch mịch của núi rừng.

Thanh Hư chân nhân chỉ tay và nói:

- Chúng ta ở đây để tu luyện!

Vương Trùng Dương nhìn thấy có một cây cỏ thụ như có ai dẫn gãy lia ở trên, chỉ còn một khúc dưới từ đất lên cao hai thước, trên mặt bằng phẳng nhẵn nhụi như có nhiều ngòi ở đó luôn luôn. Thanh Hư chân nhân lại nói:

- Ta ở đây tập luyện “Tọa công”, đồ đệ thử nhìn xem coi có gì lạ không?

Vương Trùng Dương chú mục nhìn kỹ chung quanh, thấy ở trên mặt thân cây nhẵn bóng nhưng có một chỗ thấp sâu hơn ba tấc thì thốt nhiên hiểu rõ và tự nghĩ:

- Không dè đạo lực của sư phụ ta cao thâm đến như thế!

Nghĩ tới đó Vương Trùng Dương cất tiếng trả lời:

- Thừa sư phụ! Có phải chỗ lún sâu thế kia là do công phu của môn phái Toàn Chân tạo ra không?

Thanh Hư chân nhân gật đầu có vẻ hài lòng:

- Con thật là thông minh, cái cây này ta đã ngồi tĩnh tọa trong ba năm liền đó. Trước kia thân cây cao hơn bốn thước, ta vận nội công ngồi như thế cho đến khi thân cây sát xuống đất mới thành công mỹ mãn. Trong rừng sâu ta còn năm chỗ ngồi nữa, chỗ nào ta cũng ngồi ba năm.

Vương Trùng Dương giật mình tự nghĩ:

- Thầy ta chỉ luyện nội công trong sơn cốc này cũng đã hết mười tám năm, như vậy thì võ công của thầy ta làm sao không cao siêu được.

Nghĩ tới đây, Vương Trùng Dương lại cất tiếng hỏi Chân nhân rằng:

- Kính thưa sư phụ! Tại sao sư phụ lại phải ngồi đây tập luyện? Con thấy ở đây chim muôn nhiều quá, lúc nào cũng kêu hót vang lừng làm sao mà tĩnh tâm được?

Thanh Hư chân nhân trả lời:

- Cũng nhờ có tiếng chim hót véo von nên sự luyện tập môn Toàn Chân mới có nhiều hiệu quả. Sau này con sẽ rõ. Bây giờ con hãy thử thi thố nội công toàn lực đánh vào cây làm chỗ ngồi cho ta xem.

Vương Trùng Dương giật mình tự nghĩ:

- Trước kia ta tay không đánh bọn cướp có một phần nhờ nội công, nhưng thân người đâu phải như cây, ta đâu có thể làm được.

Ngặt vì lời thầy truyền dạy đâu dám không tuân, cực chẳng đã Vương Trùng Dương phải vận động chân khí, vận hết sức nhằm thân cây thông đánh thẳng ra một quyền, chỉ nghe một tiếng “bùng”, thân cây bị lồm vào một miếng to bằng cái chậu, vỏ cây tước ra một mảng khá lớn trơ thân trắng toát, lá rụng rào rào làm cho muôn chim ở trên thân cây hoảng sợ vỗ cánh tung bay tán loạn, tiếng kêu ríu rít gây ra một cảnh huyền ảo vô cùng.

Thanh Hư chân nhân cất tiếng cười ha hả:

- Ta bảo mi đánh gãy để làm thành một chỗ ngồi, chứ đâu có biểu mi làm một cái lỗ cho chim ở đâu

Vương Trùng Dương xấu hổ đỏ mặt, chấp tay tạ tội:

- Đồ đệ công phu còn non nớt, xin sư phụ rộng thứ cho

Thanh Hư chân nhân biến sắc quát lớn:

- Nói láo! Công ta dạy dỗ mười năm, có lẽ nào môn phái Toàn Chân hèn kém thế sao? Nếu mi biết dùng “Phách Không chưởng” hòa lẫn với “Thiên Cân chưởng” sao chẳng thành công? Phái Thiếu Lâm có môn “Bát Bộ Thần Bổng”

uy lực cũng chỉ đến thế là cùng. Tuyệt gia nội công của mi đã khá lắm rồi, mi thử làm lại cho ta coi

Vương Trùng Dương tự nghĩ:

- Ta bỏ quyền dùng chưởng, may ra có được chăng?

Nghĩ đoạn đứng lui ra xa thân cây 5 bộ, vận khí đơn điền, tập trung “Thiên Nhân Lương Khí” hòa hợp, dùng tay trái đánh ra một chưởng.

Khiếp thay cho nội lực phi thường! Chỉ thấy một luồng nóng bỏng từ tay đánh ra, nghe “soạt” một tiếng, thân cây như có một lưỡi rìu sắt bén chém ngang, sâu vào hơn bốn tấc.

Vương Trùng Dương rút tay trái vào, tay phải đánh ra một chưởng nữa, lại một tiếng “soạt” khô khan nổi lên, bên phải thân cây cũng bị như dao chém sâu vào một nhát.

Vương Trùng Dương thối lui thêm năm bộ, dùng luôn hai tay đánh tiếp luôn “song chưởng”, một tiếng rầm dữ dội như long trời lở đất.

Cây cổ thụ lâu đời như bị sét đánh gãy ngang đổ xuống, những cành cây kêu rãng rắt, lá rụng ào ào

Vương Trùng Dương không dè chưởng lực mình ghê gớm như vậy thì ngăn người ra mà nhìn không nói được tiếng nào Thanh Hư chân nhân cất tiếng cười ha hả nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Người đã biết sử dụng hòa hợp Cương, Nhụ Cương thì không được lâu, mà Nhu thì không được giữ mình, lại còn có thể là gặp Cương thì tất phải gãy mà gặp Nhu thì chỉ lướt đi Vừa rồi người chỉ dùng Cương không đánh vào thân sức vì chạm mạnh mà chỉ có bề thành từng lỗ như tổ ong, nhưng thân cây vẫn đứng vững. Nay người đã biết dùng Nhu kéo khẽ, dùng Cương chém mạnh tức nhiên thân cây phải đổ. Như vậy là người biết sử dụng Cương, Nhu đúng lúc, ắt phải thành công.

Được sư phụ giảng giải một hồi và tiếp theo lời khen ngợi, Vương Trùng Dương phấn khởi và sung sướng trong lòng, kính cẩn nghe lời thầy dạy bảo Thanh Hư chân nhân lại nói:

- Tuy vậy! Về công phu tập luyện của con mới qua được bước đầu, còn phải khổ công nhiều nữa mới đến chỗ toàn mỹ.

Nói xong, Thanh Hư chân nhân chỉ cách ngồi tĩnh tọa trên cây gãy theo cách tập luyện của Toàn Chân phái, hô hấp điều hòa để nhập định, tụ hợp nguyên khí ở huyệt “Tam Thai”, vận khí lực lượng thân thể đưa ra, hít vào thở ra đều có phép tắc, giờ phút nhất định.

Bắt đầu từ ngày ấy, Vương Trùng Dương tĩnh tọa trên thân cây cùng sư phụ luyện tập và được sư phụ cho biết hang núi này là hang “Bách Cầm”.

Ở phía Nam chân núi Thái Thất có một nơi hẻo lánh không người qua lại, cảnh vật thật là quanh hiu

Chỉ có tiếng gió thổi lá reo vi vút như bản nhạc bất tận, có lúc dồn dập mãnh liệt, có khi chậm rãi đều đều, hòa lẫn với hàng trăm tiếng chim kêu ríu rít, thỉnh thoảng chen vào tiếng hót cao vút của loài chim sơn ca nên cũng bớt phần tịch mịch.

Nhưng khi mặt trời đã lặn, màn đêm buông xuống, cảnh núi rừng lúc đó mới thật là âm u ghê gợn, chỉ thấy một màu đen kịt, bốn bề im lặng như tờ, lâu lâu chỉ thấy vài con vạc đi ăn đêm cất tiếng kêu rờ rạc buồn tênh.

Ở trên chỗ ngồi của hai thầy trò Vương Trùng Dương, chỉ toàn là lá cây rậm rạp, chen kín vào nhau không sợ gió mưa lọt tới

Thầy trò an tâm ngồi tập luyện võ công. Cứ cách vài ngày, Thanh Hư chân nhân lại xuống núi đến thị trấn, mua lương thực đem về.

Thanh Hư chân nhân công phu đã đến mức cao siêu có thể tịch cốc, chỉ ăn một ít trái cây trong rừng và uống chút nước lạnh. Còn Vương Trùng Dương công phu luyện tập hãy còn non kém nên phải dùng đến thức ăn như người thường.

Dần dần về sau chàng cũng bớt đi, do đó có khi hàng tháng Thanh Hư chân nhân mới đi xuống núi

Lúc đầu Vương Trùng Dương lấy làm khó chịu với tiếng chim kêu nhưng lâu dần quen đi, nhận ra tiếng hót của giống chim cũng có lúc Cường lúc Nhụ

Những điệu bộ bay lượn và những lúc nhào mình bắt mồi cũng như khi hai con chim chọi nhau lúc ngang lúc dọc.

Có con bồng nhiên bay vút lên cao rồi lao mình thẳng xuống như lần tên bay nhằm con chim ưng bỗng xuống đã khiến cho Vương Trùng Dương suy nhận ra nhiều môn võ công lợi hại

- Bắt lấy nó, bắt lấy nó! Lần này quyết không cho nó chạy thoát.

Tiếng quát, tiếng chạy cách xa hàng một dặm đường mà chàng nghe rõ mồn một. Đó là kết quả của mười tám năm luyện tập. Chàng không dẫn được tính tò mò, Vương Trùng Dương tra kiếm vào võ, ra khỏi cửa hang nhắm nơi phát sinh tiếng nói, dùng thuật khinh công lao mình như tên bắn.

Gần đến nơi, Vương Trùng Dương tung vút người nhảy lên ngọn cây định thần nhìn kỹ. Chưa đầy một phút, chàng nhìn thấy một thiếu niên trạc độ mười ba, mười bốn tuổi, thân hình gầy ốm xanh xao, khắp mình đầy thương tích, quần áo rách tả tơi, phóng mình chạy như bay. Đằng sau có một đám đông ước độ hơn bốn chục người miền sơn cước, cả thợ săn lẫn thợ cấy, kẻ cầm đinh ba người cầm gậy mộc, reo hò ầm ĩ, ra vẻ có ý định quyết đánh chết chàng thiếu niên đó mới thôi

Lại có một số người vừa đuổi vừa ném gạch đá theo như mưa

Nhưng chàng thiếu niên cũng không có vẻ gì sợ hãi, vừa tránh né những viên đá chết người đó, vừa nhặt đá ném lại. Những viên đá ném ra không viên nào trượt, thế nào cũng có một người trúng hòn đá ấy

Bị trúng đá tuy không gây thành thương tích nhưng bọn người đuổi theo ấy càng thêm tức bực, nhảy cõn lên tưởng chừng như sụp đất.

Chàng thiếu niên chạy tới chỗ Vương Trùng Dương còn cách xa chừng ba, vừa cúi xuống nhặt thêm đá, không dè một sợi dây thòng lọng của một người thợ săn ném vút ra. Nghệ thuật ném dây của người thợ săn thật là tinh diệu nên chàng thiếu niên ấy đã bị sợi dây quán chặt lấy thân người

Hoảng kinh, chàng thiếu niên chưa kịp đứng dậy thì người thợ săn đã kéo mạnh một cái, thân hình chàng lảo đảo như một quả cầu

Có hết sức giãy giụa, nhưng càng giãy bao nhiêu thì nút dây thòng lọng lại càng thêm thắt chặt bấy nhiêu. Cả bọn theo sau đều reo to lên sung sướng:

- Tiêu tử! Mi chạy đâu cho thoát.

Bỗng có hai người thợ săn cầm đinh ba chạy lại quát lớn:

- Mấy bác hãy tránh ra để tôi đâm gãy hai chân nó cho nó hết chạy, sau đó hắt dêm về trị tội

Nói dứt lời hai người thợ săn nhắm thẳng ngay đuôi chàng thiếu niên phóng hai mũi đinh ba tới. Hết đường chống đỡ, chàng thiếu niên hét lên một tiếng nhắm mắt chờ chết.

Vương Trùng Dương đứng ở trên cao nhìn thấy rõ ràng, nếu thiếu niên kia bị hai mũi đinh ba này đâm xuống thì không chết cũng tàn tật suốt đời. Động lòng trắc ẩn, không kịp suy tính Vương Trùng Dương quát lớn:

- Xin các ngài hãy dừng tay!

Vừa quát dứt lời, Vương Trùng Dương chao mình từ trên cao xuống nhanh như chim cắt, thành “Kình Điều Xuyên Vân”. Chân chưa chạm đất, chàng đưa tay gạt khẽ một cái, hai cây đinh ba chỉ còn cách chàng thiếu niên trong gang tấc bỗng gãy thành hai đoạn, hai người thợ săn hai tay tê chồn ngã lộn ra phía sau

Vương Trùng Dương vội chấp tay xin lỗi:

- Xin nhị vị lượng thứ, trong lúc bất cập nên trót xúc phạm đến hai ngài

Chẳng hay chàng thiếu niên này mắc tội chi mà đáng chịu hình phạt thảm khốc như vậy

Bọn người đi săn không cần phân biệt phải trái quát lớn:

- Súc sinh! Mi ở nơi đâu lại mà dám che chở cho thằng chó chết này

Nói đoạn họ không cho Vương Trùng Dương kịp nói năng câu nào, bọn chúng đã dùng đinh ba gây gộc nhắm người chàng đánh xuống tới tấp như mưa

Cách đây hơn chục năm trời, Vương Trùng Dương tay không đã đánh chết mười bốn tên cướp đã bị sư phụ rất nhiều ngày nên hôm nay không dám khinh suất, chỉ vận dụng nội công gồng mình lên hứng chịu

Mấy tiếng lộp bộp nổi lên, những binh khí gây gộc đánh vào đều bị bật văng trở lại Kẻ nào dùng sức quá mạnh thì đinh ba bở cào đều gãy ra làm mấy khúc bật văng lên cao và người thì ngã lên trên mặt đất.

Mọi người hết sức kinh ngạc, nhưng bọn người dân Sơn cước này bản tính hung hăng đâu đã chịu thua Bọn chúng ra hiệu cho nhau nhất tề xông lại quyết dùng đông người để hạ cho kỳ được Vương Trùng Dương.

Họ xông vào ào ào như nước vỡ bờ. Vương Trùng Dương giơ tay phẩy nhẹ một cái, một luồng gió mạnh thổi lên như một sức mạnh vô hình đẩy bản bọn người Sơn cước ngã dòn thành một đồng.

Bây giờ họ mới thất kinh, nhiều người sợ quá mặt mày tái mét, run rẩy, trợn tròn cả con mắt la lớn lên rằng:

- Nguy to rồi, chắc nó có yêu thuật.

Trong khi đó, thừa cơ lúc mọi người không ai để ý, cậu bé tự tháo được dây trói, nhặt lấy một cây đinh ba định nhảy xổ vào đám đông đang bị té, hành hung.

Vương Trùng Dương nhìn thấy, lấy tay vẫy lại và nói:

- Này cậu nhỏ kia, không được gây sự nữa

Chàng thiếu niên như con hổ điên lồng lộn định chồm tới, lạ thay sau tiếng quát của Vương Trùng Dương, cậu thấy như có một sức mạnh vô hình lôi kéo cậu trở lại

Lúc bấy giờ, Vương Trùng Dương mới chấp tay thi lễ với bọn người Sơn cước và chàng đổi nét mặt với bọn họ tươi cười nói:

- Thưa quý vị! Chẳng hay cậu bé này đã làm điều chi xúc phạm đến nỗi các ông định giết chết nó, một đứa trẻ thơ miệng còn hôi sữa

- Tôi nhân qua đây, quả thật không có họ hàng thân thiết gì với nó nhưng sợ các ông trong lúc nóng giận ra tay đánh chết nó thì cũng tội nghiệp nên tới định khuyên giải Không dè các ông đánh cả tôi nên tôi phải đành chống đỡ, trót làm gãy những cây đinh ba và bở cào của các ông, tôi xin bồi hoàn lại đây đủ.

Bọn người sơn cước chưa kịp nói gì thì cậu bé đã kêu lên:

- Thưa thiếu gia, bọn này đều là những quân gian ác. Từ khi tôi mở mắt chào đời đã bị chúng ức hiếp, đối xử rất tàn nhẫn. Xin thiếu gia giúp tôi cho chúng nó vài gậy cho bỏ ghét.

Mặc dầu cậu thiếu niên nọ mình đầy những thương tích mà nó vẫn không có vẻ gì sợ hãi, đôi mắt long lanh sáng quắc, nhìn mọi người bằng cặp mắt căm hờn không có một giọt nước mắt nào cả.

Vương Trùng Dương gạt đi và nói:

- Thôi, không được nói bậy

Bọn người sơn cước thấy chàng ăn nói lễ độ, y phục và cốt cách có vẻ một thư sinh nên họ cũng bớt hung hăng và quay ra bàn tán với nhau một hồi rồi họ cử một người lớn tuổi thay mặt ra nói với Vương Trùng Dương:

- Thưa tiên sinh, vì ngày ở xa nên không biết chuyện. Thành Cầu nhi này nó phá phách xóm làng, làm hại mùa màng của chúng tôi quá lắm. Nó còn sống ngày nào là chúng tôi khổ sở ngày ấy, không thể nào an cư lập nghiệp được.

Ông ta vừa nói đến đây thì thiếu niên kia có vẻ thích chí cười lên sảng sặc, vênh váo bộ mặt, chau mỏ nói:

- Đâu phải ta vô cớ phá phách các người Ta nói thật, không những ta phá phách các người như vậy đâu, thế nào cũng có ngày ta sẽ đốt hết nhà của chúng mày đi thì ta mới hả giận.

Nói xong, cậu bé vung tay cái đinh ba đang cầm sẵn trên tay sấn sỏ toan tiến lên đánh nhau với bọn người sơn cước. Vương Trùng Dương đưa tay ngăn lại, hỏi rõ đầu đuôi như sau:

Nguyên do thiếu niên này họ Châu, mẹ của cậu là con của một nhà nông dân nghèo ở dưới chân núi Tùng Sơn.

Tuổi còn trẻ mà đã góa chồng. Chồng chết được một năm thì nàng bỗng có thai, dân xóm sống tại đây cho bà là người hư thân mất nết, làm hại đến thuần phong mỹ tục, xấu hổ lây đến xóm làng nên nhiều người bàn nhau đánh chết bà đi

Nhưng, có mấy vị phụ lão trong làng không cho chỉ hạ lệnh trục xuất nàng ra khỏi xóm.

Gia đình của mẹ cậu bé Châu rất thương con nhưng cho mẹ cậu là một người dâm đảng làm bại hoại gia phong nên cũng không thêm nhìn nhận.

Mẹ của cậu bé họ Châu thấy dân làng xưa đuổi không cho nàng phân trần thì vừa tủi thân vừa xấu hổ, đi ra khỏi làng đến một khu rừng vắng vẻ treo cổ toan tự tử.

May có một bà tiều phu đi đốn củi ngang cứu thoát, hết sức an ủi lại đem về nhà cho ở, hết lòng curu mang che chở. Đến ngày mãn nguyệt khai hoa, sinh ra một đứa con trai lấy họ Châu của người chồng cũ đặt cho nó.

Phần thì thiếu thốn cực nhọc, phần vì quá buồn rầu khổ sở nên chỉ mấy tháng sau mẹ cậu lâm bệnh nặng từ trần.

Trước khi nhắm mắt mới kể cho lão bà tiều phu biết rõ là bị một người họ Dạ hiếp dâm mà có thai và yêu cầu bà lão nuôi đứa bé làm phước.

Bà lão tiều phu cũng góa chồng không có con, thấy cậu bé họ Châu cũng khá khinh thì vui vẻ nhận nuôi coi như con ruột. Trong xóm họ gọi cậu bé là Cầu nhi sau dần thành quen đi

Khi Cầu nhi được chín tuổi, bà lão cũng từ trần. Tứ cố vô thân, Cầu nhi ngày ngày theo người lớn vào rừng đốn củi đổi lấy cơm ăn. Những ngày mưa rét thì cậu đến những nhà ở trong xóm làm giúp hay là quét tước để kiếm cơm ăn qua ngày

Những người trong xóm đều là những người cổ hủ, ghét mẹ cậu là người lẳng lơ dâm dăng, không chịu thủ tiết thờ chồng nên ghét lây đến Cầu nhi Mọi người đều nhieıc mắng, chửi rủa, đối xử thật là tàn nhẫn.

Tuy còn ít tuổi, nhưng dân làng hiếp đáp, chửi bới thì Châu Cầu Nhi đã căm tức trong lòng mà không dám nói ra Nó tìm cách phá hoại ngầm. Nó rất lỳ không biết sợ hãi là gì cả.

Ở trong xóm không bao lâu người ta phát giác ra là lúa ruộng không biết bị con vật gì tới phá hư hỏng rất nhiều Chia phiến canh gác thì không bắt được.

Tiếp sau đó, heo bị què, gà, vịt bị chết. Mới đầu thì họ cho là súc vật bị bệnh, nhưng sau họ thấy gà, vịt hình như bị đánh mà chết càng ngày càng nhiều

Để ý dò la, biết chắc chắn là do tay Châu Cầu Nhi gây chuyện thì mọi người đều tức giận, bắt trời Cầu Nhi đánh cho một trận thật đau và đuổi ra khỏi xóm không cho ở nữa

Châu Cầu Nhi lại càng căm tức, đêm đêm trở về xóm phá hoại Có lúc cậu vật trụi cả một vườn rau cải vát la liệt trên mặt đất, có khi cắt cả một đám lúa non.

Lần này thì dân trong xóm giận lắm, quyết rình bắt cho được Châu Cầu Nhi và quyết tâm đánh chết.

Nhưng cậu bé quái ác khi nào chịu để cho bắt được dễ dàng như vậy Lúc nào trong xóm có đề phòng thì nó không đến, cứ nhe những ngày mưa gió rét mướt, không ai dám ra đường thì nó lại lần về phá xóm làng.

Những cái bẫy sần thú gài ở trong rừng, nó gỡ ra bẻ gãy tất cả vát la liệt trên mặt đất. Dân trong xóm tụ lại thành một đoàn kéo nhau vào trong rừng tìm kiếm Cầu Nhi quyết cậu đi cho bỏ ghét, nhưng dễ gì bắt được cậu bé tinh quái đó.

Hàng năm trời như vậy, cậu bé Châu Cầu Nhi làm cho cả xóm phải mất ăn mất ngủ. Bắng đi một dạo không thấy nó đâu nữa, người ta bàn tán cho rằng vì thiếu ăn thiếu mặc cho nên nó đã chết trong rừng sâu, có người cho rằng nó bị ác thú ăn thịt, nhưng dầu sao họ cũng thấy dễ chịu, ăn ngon ngủ kỹ, không phải chia nhau canh gác như xưa nữa

Thảm thoát đã được ba năm, mọi người đã lãng quên không còn ai nhắc đến Châu Cầu Nhi nữa thì bỗng nhiên lại thấy lúa mạ ngoài đồng lại bị phá phách ghê gớm hơn trước. Không phải thú vật làm mà rõ là do con người tạo ra, vì mạ non, rau cải bị nhổ bật cả rễ vát ngổ ngang trên mặt đất.

Người trong xóm nhón nháo cả lên và nghi quyết Châu Cầu Nhi chứ không còn ai vào đây nữa Họ bèn họp nhau lại bàn mưu kế quyết bắt cho kỳ được Châu Cầu Nhi mới thối Họ chia nhau ra mai phục xung quanh ruộng suốt đêm ngày

Vào một đêm trời tối đen, lại thêm có một trận mưa lớn, mọi người kiên nhẫn núp đợi Trời gần sáng mà cũng chẳng thấy gì, nhiều người chán nản định trở về thì đột nhiên thấy Châu Cầu Nhi tay cầm cái cuốc ở trên núi đi xuống. Nhìn trước nhìn sau không thấy gì lạ, cậu bé lầm lũi đi vào trong ruộng giờ cao cái cuốc lên đào Lúc ấy mọi người mới hò reo ầm ỉ đổ xô nhau ra vây bắt. Châu Cầu Nhi biết mắc vào bẫy của xóm làng liền vát bỏ cái cuốc cắm đầu bỏ chạy Dân làng đâu chịu bỏ.

Họ hô nhau đuổi theo, Châu Cầu Nhi thoăn thoắt cắm đầu chạy trốn. Khi đến gần hang Bách Cầm thì bị dây thòng lọng của bọn người săn bắt thú rừng tung dây bắt được, nếu không có Vương Trùng Dương cứu thoát ắt đã bị dân làng giết chết rồi

Vương Trùng Dương nghe hết đầu đuôi câu chuyện bèn quay lại nhìn Châu Cầu Nhi nói rằng:

- Nếu người ta đã không ưa mày thì mày đi nơi khác, sao lại phá phách mùa màng giết hại gia súc như thế này có khác chi phường đạo tặc.

Rồi chàng quay lại ôn tồn nói với dân làng rằng:

- Thừa liệ vị! Thằng nhỏ này vì không có người dạy bảo nên vì tức giận làm liều, nếu bây giờ liệ vị có giết nó đi thì sự cũng đã lỡ rồi Nay tôi xin đề nghị với các ông, tôi thay mặt nó mà thương sự thiệt hại cho các ông và xin các ông tha tội cho nó. Tôi xin bảo lãnh và khuyên bảo, quyết không để cho nó đến phá hoại các ông nữa

Nói xong Vương Trùng Dương lấy trong bọc ra một nén vàng đưa cho dân làng. Mọi người bàn tán xôn xao, sau đó người đại diện cho dân làng mới nói:

- Thiếu hiệp đã có lời bảo chúng tôi xin tuân theo Chỉ mong sao thiếu hiệp mang thằng nhỏ này đi nơi khác để cho chúng tôi yên ổn làm ăn là đủ rồi Chúng tôi đâu dám lãnh tiền bồi thường của thiếu hiệp.

Vương Trùng Dương tươi cười nói:

- Không sao! Xin liệ vị hãy nhận số tiền này để tu bổ lại những nơi bị phá phách. Sự thiệt hại của liệ vị do thằng bé này gây ra cũng không ít. Tôi xin góp một ít để đền bù thay cho thằng Cầu Nhi này mà thối

Nói xong, chàng cứ ấn nén vàng vào trong tay người đại diện của dân làng.

Thấy từ chối không được, người đó bèn nhận nén vàng và vòng tay tạ Ôn Vương Trùng Dương và nói:

- Cung kính bắt như tuân mạng. Chúng tôi cứ từ chối hóa ra phụ lòng tốt của thiếu hiệp. Vậy, tôi xin nhận về để giúp đỡ những gia đình bị thiệt hại. Lúc nào thiếu hiệp có qua tề thôn xin ghé vào chơi cho chúng tôi được thừa tiếp thì thật là hân hạnh cho chúng tôi biết mấy.

Nói xong, người đó lại chỉ tay vào mặt Châu Cầu Nhi mắng rằng:

- Tiểu tử! Mày còn nhỏ tuổi mà đã răn mắt phá phách gây thiệt hại cho mọi người Phúc nhà mày lớn lắm nên mới gặp thiếu gia đây ra tay nghĩa hiệp, nếu không chắc mày sẽ không còn tính mạng.

Cầu Nhi chẳng những đã không tỏ vẻ gì sợ hãi lại còn châu mó “sì” lên một cái.

Sợ lại gây ra sự phẫn nộ của mọi người, Vương Trùng Dương bèn gạt cậu bé ra đằng sau rồi quay ra vái chào mọi người nói:

- Thôi xin liệt vị đừng chấp. Vì nó còn nhỏ chưa biết gì, hãy nể mặt tôi mà tha cho nó.

Mọi người thấy Vương Trùng Dương nói năng lễ độ, lại thấy chàng đã bỏ ra một nén vàng để bồi thường thiệt hại Dân làng nghèo khổ chưa được thấy số vàng nhiều như thế bao giờ, nên họ bảo nhau không thèm gây sự nữa và từ giã Vương Trùng Dương kéo nhau trở về làng.

Đợi cho bọn họ đi khuất, lúc đó cậu bé mới tới trước mặt Vương Trùng Dương quì xuống, cúi đầu lạy tạ và nói:

- May nhờ có thiếu hiệp ra tay giải cứu, nếu không ắt tính mạng của tôi không còn. Ân nhân thật là người tốt quá, từ nhỏ đến giờ tôi mới được gặp.

Hồi này tuy bị trận đòn rất đau nhưng nó không khóc, bây giờ hai hàng lệ chảy dài trên gò má nó.

Vương Trùng Dương cúi xuống kéo nó đứng lên và nói:

- Thôi! Thôi! Khỏi cần lạy lục làm gì. Mày bị người ta đánh có bị thương không?

Châu Cầu Nhi bồng lau ngay nước mắt noén miệng cười có vẻ thích chí lắm, nó lắc lắc cái đầu và nói:

- Họ đã đánh trúng cái nào đâu, những vết sưng và quần áo bị rách nát chẳng qua là vì lúc chạy vội vàng vướng phải gai góc và bị vấp té ở trong rừng đấy chứ. Chẳng những thế, tôi còn chơi đá trúng mấy người hươu cả trán, nếu tôi không mãi cúi xuống nhặt đá thì khi nào họ bắt được tôi. Bọn họ đều là những người tàn ác, để đêm nay tôi lên về phóng hỏa đốt nhà chúng đi cho bỏ ghét.

Vương Trùng Dương lắc đầu khuyên nhủ:

- Trong làng cũng có kẻ tốt người xấu, kẻ hiền người ác, chứ đâu phải ai ai cũng đều là người xấu. Máy năm nay mà phá hoại mùa màng như vậy là quá đáng lắm, bảo sao người ta không thù ghét. Từ nay trở đi mà hãy theo ta, nghe lời ta dặn bảo không được làm những điều độc ác như thế nữa.

Châu Cầu Nhi gật đầu tuân theo. Vương Trùng Dương liền dẫn Cầu Nhi về hang Bách Cầm. Vừa lên đến nơi đã thấy Thanh Hư chân nhân nét mặt giận dữ, quát hỏi:

- Sao mi không chuyên cần tập luyện lại bỏ đi chơi?

Vương Trùng Dương sợ hãi, lập tức đem đầu đuôi câu chuyện kể lại cho sư phụ nghe.

Vừa lúc đó thì Châu Cầu Nhi cũng vừa trèo lên đến nơi, nó trông thấy Thanh Hư chân nhân thì vội vàng chấp tay cúi chào ra mắt. Thanh Hư chân nhân chăm chú nhìn nó một lúc, bỗng lấy tay đỡ lên bả vai Cầu Nhi đẩy khẽ một cái, thằng bé ngã lăn lóc ra xa đến hơn một trượng, nhưng nó đã đứng ngay dậy, tỏ ra hết sức ngạc nhiên không biết vì lẽ gì. Vương Trùng Dương cũng giật mình kinh sợ kêu lên một tiếng.

Thanh Hư chân nhân thốt nhiên cười ha hả lên, có vẻ vui thích lắm. Cười xong mới vuốt râu và nói:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Có thể dùng được.

Nói xong, Thanh Hư chân nhân nghiêm nét mặt nhìn Cầu Nhi hỏi:

- Nay! Mi phải nói thật cho ta biết, có phải mấy năm vừa qua mi đã ở trên núi Tùng Sơn, trong chùa “Thiếu Lâm” chuyên việc gánh nước có phải không?

Châu Cầu Nhi tròn tròn hai con mắt, hết sức ngạc nhiên tự nghĩ:

- Có lẽ vị đạo nhân này có phép thuật hay sao mà biết rõ việc gánh nước của ta trong chùa?

Nghĩ như vậy rồi, Châu Cầu Nhi gật đầu đáp:

- Thưa đạo nhân đúng như thế! Chẳng hay vì sao đạo nhân lại biết rõ ràng như vậy?

Thanh Hư chân nhân mỉm cười đáp:

- Ta thấy mi vừa té đã đứng dậy được ngay, thân hình và tư thế của mi đúng là môn đồ của phái “Thiếu Lâm”. Chắc mấy năm trước đây mi bị dân làng lòng bất quá không có chỗ trốn nên mới chạy đến Thiên Thất sơn nương nhờ ở “Thiếu Lâm tự”. Ở đó họ bắt mi hàng ngày phải ra công gánh nước, có đúng không?

Châu Cầu Nhi lại thêm kinh ngạc, cúi xuống lạy và đáp:

- Đạo nhân phải là một người thần tiên mới biết rõ như thế. Thật là đúng quá. Ba năm về trước, con bị dân làng lòng bắt ráo riết, nên mới chạy vào núi Tới chùa Thiếu Lâm, phần vì đói, phần vì mệt nên con ngồi nghỉ ở trước cửa chùa. Lúc ấy có một vị hòa thượng đi ra bắt gặp, hỏi rõ căn nguyên rồi cho con vào ở trong bếp. Bắt đầu từ đây con ở đó gánh nước. Hai thùng nước rất nặng, con cũng ráng hết sức chịu đựng được ba năm, đến nay vì không chịu nổi nữa nên con mới trốn đi.

Vương Trùng Dương lúc đó mới biết rõ nguyên nhân sự vắng mặt ba năm của Châu Cầu Nhi Thanh Hư chân nhân lắc đầu vừa cười vừa nói:

- Đó là vì mày không biết rõ. Đôi thùng nước ở trong có để sắt nặng dần lên. Ấy là luyện tập võ công đây.

- Như thế thì mày nay đã có căn bản rồi. Nay ta muốn thu mày làm đồ đệ, mày có bằng lòng không?

Châu Cầu Nhi mừng rỡ vô cùng, cúi xuống vập đầu tạ Thanh Hư chân nhân. Xong rồi quay sang tạ Vương Trùng Dương gọi là sư huynh.

Thanh Hư chân nhân hỏi:

- Đồ đệ! Chẳng hay tên con là gì?

Châu Cầu Nhi đáp:

- Mọi người ai ai cũng gọi con là Châu Cầu Nhi. Xin sư phụ cứ gọi con là Cầu Nhi là được rồi.

Thanh Hư chân nhân phì cười nói:

- Không được! Cầu Nhi là tên một con thú vật, để ta đặt lại pháp danh cho đồ đệ.

Thanh Hư chân nhân suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Đồ đệ không có anh em lại có duyên gặp ta, vậy từ nay ta đổi tên con lại gọi là Châu Bá Thông.

Châu Cầu Nhi hết sức vui mừng cúi đầu tạ Ôn và từ đó không dùng tên Cầu Nhi nữa.

Lúc bấy giờ họ Vương hơn ba mươi tuổi, lớn hơn Bá Thông mười sáu tuổi.

Thanh Hư chân nhân dẫn hai người về hang Bách Cầm và Vương Trùng Dương bắt đầu truyền dạy môn phái Toàn Chân.

Thời gian thâm thoát đã được ba năm. Thanh Hư chân nhân gọi Vương Trùng Dương lại và nói:

- Đồ đệ từ khi rời khỏi huyện Trần Lưu đến nay đã được mười lăm năm trời, ta cũng đã mang hết công phu của phái Toàn Chân truyền dạy cho con, lòng ta chỉ ước nguyện sau này con sẽ trở thành một cao đồ của phái Toàn Chân. Con là đồ đệ thứ nhất của ta, sau này con có bổn phận và trách nhiệm làm Giáo Chủ

của phái Toàn Chân. Đến nay con xa nhà đã quá lâu Vậy mai ta cho con trở về thăm gia đình.

Vương Trùng Dương xa nhà cũng đã khá lâu tránh sao cho khỏi tưởng nhớ tới song thân. Nhưng đã lâu ngày sống gần sư phụ và sư đệ, nay phải chia tay thì không sao tránh khỏi sự ngậm ngùi luyến tiếc.

Chu Bá Thông nghe thấy vậy thì òa lên khóc như muốn giữ Vương Trùng Dương ở lại

Thanh Hư chân nhân nghiêm sắc mặt nói:

- Không được! Sư huynh con xa nhà đã quá lâu rồi, phải để anh con về kéo lỗi đạo làm con. Sau khi về thăm nhà sư huynh con sẽ trở lại đây chứ có bỏ đi mất đâu mà con khóc lóc.

Đạo nhân quay lại nhìn Vương Trùng Dương:

- Con về thăm nhà, ba năm nữa con phải đến Tùng Sơn này một lần để cho ta rõ tình hình mọi việc.

Vương Trùng Dương nhất nhất vâng theo lời thầy dạy

Sáng hôm sau, mặt trời chưa mọc, màn đêm còn bao phủ khắp nơi, Trùng Dương đã thu xếp xong hành trang chuẩn bị sẵn sàng để lên đường. Thanh Hư chân nhân căn dặn đồ đệ mọi điều cần thiết.

Trùng Dương nhất nhất tuân theo, rồi lạy sụp sư phụ giã từ xuống núi nhắm thẳng huyện Trần Lưu dong ruổi, không cho Chu Bá Thông hay biết.

Vương Trùng Dương xuống tới núi liền theo con đường đi Đăng Phong để trở về huyện Trần Lưu, chàng tự nghĩ:

- Thế nào ta cũng đi ngang qua Thiếu Thất Phong, nhân thế nay ta cũng nên qua xem cho biết Thiếu Lâm tự.

Đã mấy năm qua, Trùng Dương vẫn canh cánh bên lòng là vì thấy sư phụ chàng có vẻ thờ ơ với phái Thiếu Lâm. Không những thế, trong lúc luyện tập võ nghệ cho hai sư huynh, đệ chàng vẫn thường hay chỉ trích cách đào tạo môn đồ của phái Thiếu Lâm không được thận trọng và tiến bộ rất chậm, khiến cho chàng càng náo nức muốn đến tận nơi cho tường hư thực.

Bởi thế, chàng nhất quyết phải ghé vào Thiếu Lâm tự cho thỏa tính tò mò.

Từ núi Thái Thất đến núi Thiếu Thất chỉ cách có một ngọn núi Đì chẳng bao lâu đã thấy xa xa có mấy ngọn Thanh Thạch Tháp nhô lên, chung quanh có mấy ngôi chùa cổ, rêu xanh bao phủ ở dưới những cành cây cổ thụ, cành lá xum xuê.

Trùng Dương đoán thăm:

- Chắc đây là Thiên Hạ đệ nhất danh môn Thiếu Lâm tự, những cây Tháp Thanh Thạch là nơi chôn cất các hài cốt của các vị cao tăng trong phái Thiếu Lâm sau khi đã viên tịch.